

EL CRISTIA ENFRONT DEL PATIMENT¹

1. Quan el mal apareix

Plantejar-se una vida feliç sense assumir el dolor és una contradicció irreal, atès que més aviat o més tard ens trobarem amb el mal. El ser humà, per principi, sempre intenta eliminar el sofriment de la seva existència però malgrat això hem de reflexionar per tal de saber adoptar una actitud sana envers ell: no és possible créixer com a persona si no és en el sofriment, amb el sofriment i davant del sofriment.

L'únic mitjà que permet traspasar aquestes fronteres consisteix en compartir el dolor amb aquells que pateixen i no deixar-los sols i poder ajudar a enfortir el seu lament. Com podem ser feliços amb tantes persones que pateixen en el nostre entorn?

Llavors començà a ensenyar-los com calia que el Fill de l'home patís molt i fos rebutjat pels ancians, els grans sacerdots i pels escribes, fos mort i, després de tres dies, ressuscités. I els ho deia ben clarament

(Mc 8,31-32)

Preguem: Pare, que el fet de patir ens faci més humans, més compassius: que no ens tanqui en nosaltres mateixos sinó que ens faci atansar al dolor dels qui pateixen: que no els deixem sols.

2. Cridats no al sofriment sinó a la felicitat

El sofriment en sí mateix és dolent i seria convenient acceptar que el ser humà se'n voldria veure lliure per sempre. Fins i tot el contemplar el sofriment d'un altre pot representar una tortura per aquell que tingui una sensibilitat sana i que ho consideri com absurd i sense sentit.

Per què? Aquest és el gran interrogant d'aquell que pateix i que pot arribar a experimentar una total impotència.

Aquesta protesta i rebuig és el signe més clar de que el ser humà està cridat, no al sofriment, sinó a la felicitat.

Després Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duïen a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: No ploris.

Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: Jove, aixeca't. El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare.

Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres. I també: Déu ha visitat el seu poble. L'anomenada de Jesús s'escampà per tot el país dels jueus i per totes les regions veïnes.

(Lc 7, 11-17)

Preguem: Pare et demanem que el sofriment i les vivències doloroses i compartides ens apropin al camí que Jesús va compartir amb els qui ploraven i que Crist vol fer amb nosaltres.

3. L'actitud del cristià enfront del mal inevitable

Hem de plantejar el mal inevitable des de la llum de la creu de Jesús. Tard o d'hora tots ens trobem a la vida amb aquell mal propi de la condició humana: malaltia, vellesa, pèrdua de persones estimades, desgràcies de tot tipus, accidents, morts. Llavors, en el fons del cor, neix el crit de "per què? per què a mi?, per què a la meva família? per què ara?".

Davant el sofriment, l'ésser humà pot adoptar diferents postures. La persona pot donar-li un sentit o altre. El cristià accepta el sofriment com una experiència on pot viure l'actitud de Crist a la creu. Acceptar cristianament el patiment no vol dir doblegar-se davant el mal només perquè és més fort

Sé que ets just, Senyor: jo no puc discutir amb tu. Però et vull exposar les meves raons.

Per què prosperen els malvats? Tots els traïdors viuen tranquils!

¹ Glossa lliure de: J. Antonio Pagola: *Es bueno creer en Jesús*

que nosaltres. El que fa cristiana la persona no és la seva fortalesa davant el mal sinó la comunió amb el crucificat.

(Jr 12,1)

Preguem: Pare, dona'ns fortalesa davant les dificultats de la vida. Ajuda'ns a trobar la serenitat i el sentit vital en el teu amor i en el de tots aquells que ens estimen.

El cristià lluita contra el mal del qual se'n sent víctima. I lluitar moltes vegades és protestar, cridar, plorar. Però aquesta protesta es transforma i canvia de signe quan el cristià, igual que Jesús, exposa la seva queixa a Déu.

El creient es sent amb el dret de protestar contra Déu, precisament perquè aquell mal que pateix contradueix la seva fe en un Déu totalment innocent que només vol el bé dels seus fills.

Quan neix la fe, l'acusació contra Déu és la impaciència de l'esperança.

*Déu meu, Déu meu,
per què m'has abandonat?
No vens a salvar-me,
no t'arriba el meu clam.
Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.
I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!
En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.
Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menyspreat del poble.
Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!*

(Ps 22, 1-9)

Preguem: Pare, que si mai et sentim molt lluny, enmig del nostre dolor, sentim molt a prop Jesús que prega des de la seva solitud penjat a la creu.

Acceptar cristianament el sofriment no és buscar ràpidament resignació. El cristià, davant el dolor, activa la seva experiència de filiació confiada en l'amor del Pare: sap que està en les seves mans, sap que pot confiar en ell mentre assumeix el misteri del mal i el dolor, però sense deixar de lluitar. La resignació no és cristiana, és pagana, és acceptar fatalment la realitat.

Acceptar cristianament el sofriment és combregar amb Crist crucificat, seguir-lo en la seva doble actitud de comunió i fidelitat radical al Pare i de comunió i solidaritat amb els homes.

Comunió amb Déu, abandonament confiat en el Pare que està al costat ajudant-nos davant la nostra lluita contra el mal i comunió amb els germans, que també pateixen, compartint amb ells els seus sofriments.

El darrer enemic destituït serà la mort, perquè, segons l'Escriptura, Déu ho ha posat tot sota els seus peus. Quan el Crist dirà: «Tot està sotmès», és obvi que no hi inclourà Déu, que és justament qui li haurà sotmès tota cosa.

I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà al qui li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

(1Cor 15,26-28)

Preguem: Pare, ajuda'ns a tenir esperança fins i tot en els moments més difícils. Ajuda'ns a trobar-te, sabent que Tu sempre ets amb nosaltres. Ajuda'ns a mirar endavant des de la fe i l'amor

El qui estima des de l'interior del sofriment, estima més enllà de tota experiència joiosa, estima en absència de felicitat immediata. Aquest amor es viu a vegades en l'oració, però d'altres des del silenci. Ja no és temps de paraules, no hi ha forces ni ànims, només silenci davant Déu. No és un silenci "ateu", sinó un

Després vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia.

Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs. I vaig sentir una veu forta que

silenci confiat, humil, obert a Déu. Un silenci que és oració.

El cristià no pateix la creu com a vençut pel mal, derrotat per l'absurd. Una esperança il·lumina la seva experiència dolorosa. A l'horitzó hi ha Déu: el Pare que ha glorificat el Fill que ha donat la vida fins a la mort en creu.

El mal no es signe de l'absència o indiferència de Déu. En els moments de màxim absurd i impotència, Déu està al costat nostre, com un Pare que es fa present calladament en el nostre patiment per conduir la nostra història dolorosa cap a la vida eterna.

proclamava des del tron: Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". Eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat.

I el qui seu al tron va afirmar: o faig que tot sigui nou. I afegí: Escriu aquestes paraules, perquè són veritat i dignes de tota confiança.

(Ap 21,1-5)

Preguem: Pare, escolta la pregària que t'adrecem amb Jesús: Ell amb nosaltres conformem el teu Fill estimat. Escolta la nostra pregària que sovint és un plany: el plany dels teus estimats i estimades.

CANTS

Pare, oh Pare, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.

- Quan em vegis defallir, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan s'apropi el meu final, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan d'angoixa em vessi el cor, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan em senti desesperat, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador
- Al moment del meu traspàs, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador

No em deixis Déu no em deixis mai/ no, no em deixis de costat (2)

1.-Bon Jesús, em sento sol:/ no, no em deixis de costat

I vull amb mi el teu consol:/ no, no em deixis de costat

2.-Oh! Senyor, la fi és a prop:/ no, no em deixis de costat

Al vostre cel jo hi vull un lloc:/ no, no em deixis de costat

3.-El vell món m'ha decebut:/ no, no em deixis de costat

No tinc ningú i estic perdut:/ no, no em deixis de costat

- Acolliu el meu clam,/ salveu-me Senyor/ pel vostre immens amor/ Amén
- De noche iremos de noche/ que para encontrar la Fuente/ sólo la sed nos alumbra/ sólo la sed nos alumbra.
- Déu és amor, tingues coratge, viu en l'amor./ Déu és amor, no tinguis cap por.
- Dóna la pau Senyor als qui confien en tu./ Dóna, dóna la pau Senyor/ dóna'ns la teva pau.
- El Senyor és l'esperança de la vida i de la mort/ i l'amor és la paraula que il·lumina el nostre cor.
- El Senyor és aquí i ens dona la pau/ l'esperança per sempre/ la fe i l'amor.
- El Senyor és la meva força, el Senyor el meu cant./ Ell m'ha estat la salvació/ en ell confio i no tinc por/ en ell confio i no tinc por.
- En la nostra foscor, encén un foc que no s'apaga mai, que no s'apaga mai. (2)
- Lloa Déu mon cor, i lloa el seu sant Nom./ Lloa Déu mon cor, em salva de la mort.
- Oh Crist, Senyor Jesús (2)

EL CRISTIA ENFRONT DEL PATIMENT²

4. Jesús pateix per voler suprimir el mal

No es pot viure al servei del Regne de Déu, que és el regne de la fraternitat, de la justícia i de la llibertat, sense provocar el rebuig i la persecució d'aquells a qui no els hi interessa cap canvi. I això passa enmig del món, de la societat, de la política i de l'església.

La trajectòria de Jesús ha sigut molt clara: desviure's per alliberar els pobres del poder opressor dels rics, oferir el perdó de Déu als pecadors davant de les crítiques dels pietosos, tornar l'esperança als malalts, solidaritzar-se amb els dèbils davant el menyspreu i la marginació per part dels grans. Jesús es presenta com el profeta enviat a anunciar als pobres la Bona Nova

*L'Esperit del Senyor
reposa sobre meu, perquè
ell m'ha ungit. M'ha enviat
a portar la bona nova als
pobres, a proclamar als
captius la llibertat i als cecs
el retorn de la llum, a
posar en llibertat els
oprimits.*

(Lluc 4,18)

Preguem: Pare, que siguem valents per denunciar l'opressió i les injustícies i saber posar-nos al costat dels pobres.

Jesús es troba amb l'oposició en tots els fronts legals, socials, religiosos i polítics, conseqüència de la seva vida compromesa, a causa de l'amor del seu Pare del qual ell n'és la màxima expressió.

Si Jesús accepta la creu no és per exaltar el dolor ni la humiliació. Jesús mor a la creu no perquè depreciés la vida sinó perquè l'estimava tant que no podia consentir que fos gaudida només per uns pocs privilegiats a càrrec de la majoria, a més a més pretenien justificar des del poder el seu status amb motius religiosos, a partir d'una concepció auto-fabricada de Déu.

Aquell "déu" de saduceus, fariseus, escribes, romans, no era el Pare de Jesús sinó una sèrie d'autèntics ídols monstruosos, destructors de les persones i de la comunió i la fraternitat humanes.

*Déu ha estimat tant el
món que ha donat el seu
Fill únic perquè no es
perdi cap dels qui creuen
en ell, sinó que tinguin
vida eterna. Déu no ha
enviat el seu Fill al món
perquè el món fos
condemnat, sinó per
salvar-lo per mitjà d'ell.*

(Jn3,1)

Preguem: Pare, ajuda'ns a veure't en totes les coses, a tenir-te present en tots els moments, a tenir-te dins el nostre cor, per adonar-nos d'allò que realment importa: com ens estimes, que ens has donat el teu propi Fill, Jesús el Senyor.

5. Jesús lluita contra el patiment

Jesús no estima el patiment ni el busca, per què en si mateix el patiment és dolent i Jesús el rebutja com a tal. No el vol per a ningú: ni per a ell mateix ni per als altres.

Però no només es compadeix i plora amb els que ploren, sinó que entén la seva vida i la seva actuació entre la gent com una Bona notícia; una font de vida, de salut i de felicitat.

Per això ho expressa curant múltiples malalts; i lluitant contra la malaltia; allibera del pecat que lliga i

Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué: Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà: On l'heu posat? Li diuen: Senyor, vine i ho veuràs. Jesús començà a plorar.

Els jueus deien: Mireu com l'estimava. Però alguns replicaren: Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís? Jesús, commogut altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa.

² Glossa lliure de: J. Antonio Pagola: *Es bueno creer en Jesús*

esclavitzava a la gent en el mal. Jesús ofereix salvació en aquesta vida alliberant de les angúnies i pors, transmetent sentit i esperança, donant vida i vida plena.

Jesús per tant no busca el patiment de ningú. El que fa és esforços en suprimir-lo. El que vol és viure, no patir.

Jesús digué: Traieu la llosa. Marta, la germana del difunt, li diu: Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor. Li respon Jesús: ¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?

Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué: Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat.

Havent dit això, cridà amb tota la força: Llätzer, surt a fora! I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

(Jn 11, 32)

Preguem: Senyor, et donem gràcies perquè ens mostres el gran amor que ens tens, i ens dones alegria, consol i esperança.

6. Jesús assumeix la creu

Si Jesús accepta la creu no és per gust, sinó perquè està disposat a negar-se a si mateix i a posar-se confiadament en les mans del Pare que tant estima, i de qui se sent estimat infinitament, i perquè vol la felicitat de tots.

La creu no és un patiment del qual Jesús se n'apropia com a camí de perfecció i d'autorealització, sinó que la pateix a conseqüència de la reacció que genera en aquella societat, la seva actuació i el seu missatge.

Jesús anuncia en privat als seus deixebles tres cops durant el camí cap a Jerusalem que haurà de ser rebutjat pels poders fàctics i que el faran patir molt.

Portar la creu és abans de tot assumir aquell patiment propi del deixeble que segueix Jesús sabent que no pot estar per a sobre del seu mestre i que ha de compartir el seu destí dolorós. Jesús va viure la seva mort amb inseguretat, com a risc i com a difamació.

Llavors començà a instruir-los dient: Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar. I els ho deia amb tota claredat.

Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li: Posat al darrera temptador! No veus les coses com Déu, sinó com els homes.

Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà. Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?

(Mc 8, 31-37)

Preguem: Senyor, que no vulguem posar-nos al davant teu com va fer el "temptador" sinó al darrera, per seguir-te confiats, pujant cap a Jerusalem a donar la vida amb tu ben esperançats

Els cristians hem de recuperar el sentit genuí de la Creu, preferint patir injustament abans de col·laborar amb una injustícia; solidaritzant-nos de manera concreta amb els últims de la societat malgrat patir crítiques i atacs d'aquells a qui no els hi interessa escoltar la veritat del Regne de Déu; acceptar les conseqüències d'una actuació lliure en defensa dels drets de les persones; i patir la inseguretat i els

Li pregunta Jesús per tercera vegada: Simó, fill de Joan, m'estimes?

Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.

Li diu Jesús: Pastura les meves ovelles. T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.

riscos d'un comportament honest i
conseqüent amb l'evangeli.

*Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere
havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules,
Jesús va afegir: Segueix-me.*

(Jn 20,17-19)

Preguem: Senyor, et demanem que sapiguem ser coherents amb el que creiem i amb el que fem, posant-nos al costat dels més desfavorits amb plena confiança en Tu.

CANTS

Pare, oh Pare, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.

- Quan em vegis defallir, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan s'apropi el meu final, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan d'angoixa em vessi el cor, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador.
- Quan em senti desesperat, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador
- Al moment del meu traspàs, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu salvador

No em deixis Déu no em deixis mai/ no, no em deixis de costat (2)

1.-Bon Jesús, em sento sol:/ no, no em deixis de costat

I vull amb mi el teu consol:/ no, no em deixis de costat

2.-Oh! Senyor, la fi és a prop:/ no, no em deixis de costat

Al vostre cel jo hi vull un lloc:/ no, no em deixis de costat

3.-El vell món m'ha decebut:/ no, no em deixis de costat

No tinc ningú i estic perdut:/ no, no em deixis de costat

- Acolliu el meu clam,/ salveu-me Senyor/ pel vostre immens amor/ Amén
- De noche iremos de noche/ que para encontrar la Fuente/ sólo la sed nos alumbra/ sólo la sed nos alumbra.
- Déu és amor, tingues coratge, viu en l'amor./ Déu és amor, no tinguis cap por.
- Dóna la pau Senyor als qui confien en tu./ Dóna, dóna la pau Senyor/ dóna'ns la teva pau.
- El Senyor és l'esperança de la vida i de la mort/ i l'amor és la paraula que il·lumina el nostre cor.
- El Senyor és aquí i ens dona la pau/ l'esperança per sempre/ la fe i l'amor.
- El Senyor és la meua força, el Senyor el meu cant./ Ell m'ha estat la salvació/ en ell confio i no tinc por/ en ell confio i no tinc por.
- En la nostra foscor, encén un foc que no s'apaga mai, que no s'apaga mai. (2)
- Lloa Déu mon cor, i lloa el seu sant Nom./ Lloa Déu mon cor, em salva de la mort.
- Oh Crist, Senyor Jesús (2)